

Korsgaard: Jeg ønsker først at sige nogle faa Ord om de stillede Ændringsforslag.

Om Ændringsforslag Nr. 2, som er stillet af Flertallet, og som jo har en ikke ringe Sandsynlighed for at blive gennemført, kan jeg sige, at da det vil betyde en Lempelse for dem, som har Benzintanke, vil mit Parti naturligvis ikke modsætte sig dette Ændringsforslags Gennemførelse. Men saa forfærdelig megen Betydning har det ikke for Helheden, og da vi ikke ønsker at stemme for selve Lovforslaget, hvilket allerede er begrundet i Betænkningen, og hvad jeg senere skal begrunde en Smule mere, ønsker vi heller ikke at deltage i Afstemningen om dette Ændringsforslag, og jeg anbefaler altsaa, at man afholder sig fra at stemme om det.

Det af Partiet Venstre under Nr. 1 stillede Ændringsforslag indeholder efter mit Partis Opfattelse noget godt og noget mindre godt. Vi mener ikke, at Staten i Øjeblikket har Raad til at aflevere den saakaldte Benzin-Femøre, og i øvrigt er da ogsaa Forholdet det, som jeg allerede gjorde opmærksom paa ved Sagens første Behandling, at Tingenes Udvikling i sig selv har formindsket Indtægten af den. Derfor finder vi det betænkeligt i en saadan, om jeg saa maa sige, Lejlighedslov at foretage en saa stor principiel Ændring.

At der kunde være Grund til i Situationen at indskrænke det saakaldte Luksusvejbyggeri til Fordel for en mere almindelig Vedligeholdelse og derigennem give Kommunerne mere, end de ellers kunde faa, kunde meget synes at tale for. Men da vi altsaa paa den ene Side ikke synes saa godt om noget af det af Venstre foreslaaede og paa den anden Side ikke er helt utilfredse med noget andet, vil jeg henstille, at vi afholder os fra at stemme om Venstres Ændringsforslag Nr. 1.

Dermed gaar jeg over til selve Lovforslaget og bringer i Erindring, at jeg ved Sagens første Behandling paa mit Partis Vegne udtalte, at det stod hen i det uvisse, om vi til sin Tid vilde stemme for Lovforslaget eller ikke. Der kan jo ingen Tvivl være om — det fremgaar ogsaa af Betænkningen og af de Bemærkninger, jeg gjorde her i Salen ved Sagens første Behandling —, at det Problem, der for os naturnødvendigt kædede sig sammen med Benzinskattens Forhøjelse, var Rationeringsspørgsmaalet, og det var derfor ogsaa ganske naturligt, at den største Del af Forhandlingerne i Udvalget gik ud paa at trænge saa dybt ind i dette Problem, som man overhovedet mente

at kunne. Resultatet er jo ikke blevet det, vi har ønsket, idet Regeringspartierne blankt har afslaaet at forlade Rationeringen. Vi mener imidlertid vedblivende, at det er urimeligt ikke i hvert Fald at gøre et Forsøg paa at ophæve Rationeringen, naar man nu faktisk forhøjer Benzinprisen meget fra det, den er, og den var jo allerede i Forvejen forhøjet en Del i Forhold til den Pris, Benzinene stod i ved Krigens Begyndelse. Mit Parti kan ikke begribe, hvorfor man er imod at gøre et saadant Forsøg, som jo ikke behøver at strække sig ud over længere Tid, end Regeringspartierne maatte finde det rimeligt. Det er min Overbevisning, at man ikke alene inden for de saakaldte Luksuskøberes Kredts, men ogsaa langt ud i Erhvervslevet i Virkeligheden er saadan stillet, at den højere Benzinpris sammenlagt med den almindelige Kalden paa kun at bruge Benzin til et forstandigt Formaal maa virke i Retning af Benzinforbrugets Nedbringelse. Og vi finder det altsaa, som det allerede gentagne Gange er sagt, urimeligt baade at have en Rationering og en forhøjet Pris, saa længe man ikke har blot nogenlunde Klarhed over, om begge Dele er nødvendige.

Som allerede bemærket har der i Udvalget været Forhandlinger — mest interessante med den højtærede Handelsminister — om Rationeringsspørgsmaalet. Rationeringen er jo det interessante i Problemet, og der maa man — hvad vist ogsaa fremgaar af det Cirkulære, der er udsendt om Planen — ikke glæmme, at Dispensationerne spiller en overordentlig stor Rolle i Sagen, og at man over en Bank kan regne med 25 pCt. mere, end der fremgaar af Rationeringen. Men det vil altsaa sige, at efter Skøn skal man kunne tildele større eller mindre, ofte maaske betydelige Mængder Benzin ud over den Mængde, som kan tilkomme den vedkommende i Henhold til Rationeringsplanen, og er der noget, som vi fra konservativ Side, ikke mindst gennem hele Valutaordningen, er blevet lede og kede af, saa er det det, at offentlige Myndigheder i for høj Grad skal bestemme, hvad Erhvervslevet maa faa af denne eller hin Vare.

Ud fra denne principielle Betragtning er vi altsaa overmaade lidt glade ved, at efter Rationeringsordningen netop Skønnet kommer til at spille en betydelig Rolle, og omvendt er vi naturligvis ikke i Tvivl om, at hvis man ikke gennem Skønnet i mangfoldige Tilfælde kan faa en betydelig Forøgelse af de Mængder Benzin, man ellers kunde faa, vil de paagældende erhvervsdrivende komme ud i meget store Vanskeligheder. Vore Synspunkter har i Virkelig-